

Điều trái tim nhìn thấy

Người ta bảo tôi sẽ hối hận khi yêu Việt, nhưng, với tôi, nếu tôi làm ngơ với những gì trái tim loạn nhịp cạnh Việt, đó là một điều hối hận nhất suốt cả cuộc đời tôi.

Việt là một tay chơi piano chính trong một quán nước nằm khuất sau những con hẻm, nổi bật lên với ánh đèn led chớp nhoáng dưới tên bảng: Coffe Green. Công việc hằng ngày của anh là đến tiệm trước 7 giờ tối, ngồi chỉnh tề trước cây đàn piano gỗ cổ kính và cực đắt tiền mà chủ quán phải lặn lội đầu giá ngoài Hà Nội chuyển vào, chơi những bài hát piano quen thuộc cho khách đến thưởng thức. Có những người đến để nghe piano, có những người đến để ngắm nhìn cả một thành phố xứ lạnh trên cao, vì coffe Green nằm trên một con đồi cheo leo, duy chỉ có nó, khi ngồi yên trên chiếc ghế đệm màu đỏ nhung, mới có thể từ cửa sổ bằng kính trong suốt đọng chút hơi sương, nhìn toàn bộ thành phố ẩn hiện trong cái lạnh. Coffe Green được trang hoàng bằng một màu nâu của gỗ, chen lẫn là màu trắng hài hoà của nước sơn phần khung cửa kính, hai màu tuy đối lập nhau hoàn toàn nhưng khi xen lẫn nhau giữa không gian chật của Green, nó quyện vào nhau không tả. Chị quản lý khéo léo bày trí những ly thủy tinh cao, chưng những cành hoa đồng tiền xanh khiến không gian càng thêm sinh động. Còn tôi, tôi đến coffe Green để tìm một góc nào đó yên tĩnh, kêu vội một ly cocktail violet tím trầm màu trong những viên đá lạnh hình các loại động vật tròn trĩnh ngộ nghĩnh, rồi trong tiếng piano của Việt, đưa tôi đến một thế giới tưởng tượng trong những quyển sách tôi đọc một cách nhập tâm, hoặc, ru tôi say ngủ trước những cơn bẽ.

Tôi không hề biết Việt, mặc dù, hầu như ngày nào tôi cũng đến coffe Green để trốn tránh mọi thứ ồn ào bên ngoài, Việt trong mắt tôi lúc này chỉ là một chàng trai đẹp mã, bộ vest đen bóng loáng, đôi bàn tay uyển chuyển trên phím đàn không cần nhìn bản nhạc, và, đôi kính đen lúc nào cũng hiện diện trên mắt. Tôi không thích cách anh đeo kính, như kiểu lãng tử phiêu phiêu, không thích hợp với không gian chật hẹp của Green, nó không phải là một sân khấu ngập ánh đèn để cho anh tung hoành, tôi ghét những kiểu người khoe mẽ như vậy, mặc dù chưa một lần tiếp xúc với Việt. ” Một người con trai hào nhoáng, thì người con gái của anh ta sẽ là người chịu khổ.” Tôi gờm mặt nhìn Việt khi lướt qua, Việt chẳng bận tâm, tay anh lướt lên đàn những

mạch không ngừng, anh chỉ chú tâm vào bản nhạc, chú tâm vào gì anh đang thể hiện, còn xung quanh, cứ như chỉ là yếu tố phụ vô cùng nhỏ bên cạnh anh vậy.

Những ngày mưa đổ như trút vào cuối tháng sáu làm cho quán lúc nào cũng đông nghẹt người, có lẽ, người ta đến đây ngồi co ro trên ghế, uống một ly trà gừng gia truyền, suýt xoa cảm nhận cái nóng đi từ cuống họng xuống bụng. Trà gừng là món nước uống rất đắt khách trong thời gian này, cho nên, mỗi ngày, coffe Green tiêu thụ số lượng gừng và mật ong khổng lồ, lúc nào cũng nghe tiếng giã gừng càn cạch vang ra từ quầy pha chế. Tôi không thích gừng, càng dị ứng với mật ong, cho nên, dù lạnh đến đâu, tôi không bao giờ đựng đến ly trà được coi là tinh túy của Green. Trái lại, Việt mê trà gừng đến cuồng nhiệt, mỗi buổi diễn, nếu để ý, bạn có thể thấy anh yêu cầu châm trà liên tục vào ly sứ của mình. Việt có một ly sứ riêng, màu xanh lá nhạt, anh luôn để trên nắp cây piano mỗi khi diễn, để khói nóng bốc ra từ ly, hoà cùng nhịp điệu bàn tay anh trên phím, hình ảnh nghệ sĩ piano điển trai lại càng thêm huyền ảo. ” Anh ta hẳn được rất nhiều cô gái chú tâm.” Tôi vừa cười nhạt, không buồn đưa mắt lên nhìn chàng nghệ sĩ đang đắm chìm trong bài hát trước sự thán phục của các cô gái trẻ trong quán, tôi đưa tay lật sang trang sách mới. Việt sống với âm nhạc của piano, tôi sống với những con chữ chạy vào đầu, tôi và anh, hai người ngồi cách xa nhau, thì sở thích và hành động hằng ngày khi ở coffe Green, còn xa hơn khoảng cách nghìn vạn lần.

Hôm nay, khi xếp hàng để mua một ấn phẩm hay, mất hàng tiếng đồng hồ để đợi, đến lượt tôi, thì số sách xuất bản đợt một đưa về đây hết nhãn, chị nhân viên ái ngại nhìn tôi, hẹn qua loa: ” Thôi, lần sau có chị chờa cho quyền nha.” Tôi vô cùng bức mình và ấm ức. Người ta chạy lên chen đẩy những người đến trước mà giành sách thì được phát, còn tôi xếp hàng từ những phút đầu lại chẳng có được. Tôi chạy một mạch đến coffe Green, vì tôi sợ, những lúc tôi tức tối, tôi lại làm chuyện điên rồ nào không kiểm soát được, đại loại như hét toáng lên để mọi người dồn hết con mắt nhìn tôi kiểu là một loại sinh vật lạ lẫm từ sao Hoả đáp xuống trái đất. Coffe Green chiều thứ ba vắng người, chỉ có tôi, một đôi yêu nhau đang cùng ngồi trò chuyện tình tứ, anh chị phục vụ và Việt. Giờ tôi mới nhìn kỹ Việt, ngay cả những lúc không diễn, anh cũng đeo kính, khi không nhìn được vào mắt ai đó, tôi lại không thể đoán được họ cảm xúc ra sao. Việt ngồi im trên chiếc ghế xoay cao tại quầy, chân gác chéo, tay để trên đầu gối, mái tóc cắt gọn hai bên và vuốt keo thẳng nếp

ngay giữa. Tôi rút quyển sách từ trong giỏ ra, lật đến trang đọc dở, đưa ngang tầm mắt, chỉ là giả vờ nhìn vào sách, thực chất, tôi đang nhìn Việt, vì tôi sợ nhìn trực diện Việt sẽ biết được có một cô bé choàng khăn lên màu hung đỏ đang nhìn chăm chăm vào mình.

- Nhã Đan, em dùng gì? Đan?

- Ơ...ạ...

- Đọc gì mà chăm chú vậy em?

Chị nhân viên nhìn tôi nở nụ cười thân thiện, chị chìa trước mặt tôi quyển Menu hình chiếc lá đặc trưng của quán Green, tôi lật cho có lệ để che cái thẹn lúc này, rồi chấm tay vào món cocktail violet quen thuộc:

- Cho em một cocktail Violet ít đá nha chị.

- Trời lạnh, uống đá kéo viêm họng nha.

- Không sao đâu, em uống đá quanh năm mà.

Tôi lại tiếp tục nhìn Việt bằng cách vờ đọc, từ lúc này đến giờ, tôi chưa hề thấy Việt thay đổi vị trí, thậm chí đó là chiếc ghế xoay, cũng không nhúc nhích. Anh ngồi như tạc tượng, mặt dăm dăm ra cánh cửa sổ phía sau quán, mà ngoài ấy, chỉ có những đôi thông cao mịt mù, đến khi có gió là đồng thanh reo lên như một cơn bão lốc.

Thành phố có lẽ đẹp nhất về đêm, nơi mọi thứ chìm sâu vào trong những giấc ngủ sớm, cái lạnh càng lúc càng gắt lên da hơi gió buốt run người. Tôi bức chân dọc theo lề đường, đếm từng ô gạch lát như kẻ không suy nghĩ gì trong đầu. Ánh đèn vàng báo hiệu chớp nháy liên tục, làm cho một mảng đất không được chiếu bởi đèn đường lấp lánh, ẩn hiện những cánh hoa li ti màu trắng sữa đang thừa gió rung rinh khoe sắc. Tôi vừa đi, vừa nhún nhảy, vừa hát nhảm làm điệu bộ con nít, vì tôi biết, có lần dừng ra đây nằm ngủ đi nữa, thì đêm, cũng chỉ còn tôi và gió lạnh, còn tôi và hơi sương, còn tôi và hoa lá. Mọi người đã đi tìm một chỗ ấm áp cho bản thân và cho tinh thần. Căn nhà gỗ xa kia, nơi tôi đang ở, không phải là nhà tôi, không phải là nơi có người đứng chờ ở cửa và quát: "Đi đâu đêm hôm mới vác mặt về!" rồi hâm lại cơm nóng

cho tôi ăn, giục tôi đi ngủ. Tôi nhớ nhà, nhớ mẹ đến lạ. Dường như con người, khi có trong tay thì xem như mọi thứ bình thường, đôi khi phiền phức, khi muốn lại cũng chẳng còn được. Tôi sống cùng cô tôi và hai người con của cô trong cái thành phố này. Mẹ gửi tôi để cho tôi đi học, mẹ sợ cho tôi ở nhà trọ, con gái mẹ lại bị người ta ghét, hiếp đáp vì vốn dĩ, mẹ biết tính tôi ngang bướng, khó bảo. Cô tôi là người phụ nữ trung niên, không hẳn là quá cần cỗi như bao phụ nữ cùng tuổi cô tôi thấy ở quê, cô thanh lịch, nhẹ nhàng, lịch sự với mọi người trong gia đình. Khi cô nói: ” Con có muốn làm...” thì bạn đừng trả lời: ” Có” hoặc ” không”, mà nên hiểu là cô đang muốn bảo: ” Con phải làm...”. Cô-người phụ nữ dùng lời nói nhẹ nhàng để thống trị tôi và hai đứa em họ bướng bỉnh không kém tôi, quả là một người “cao tay” trong việc dạy bảo. Tôi thầm nghĩ.

Tôi ngồi lặng xuống một cái ghế đá lạnh toát như đang ngồi trên phiên băng, mắt mơ hồ nhìn ra đường, nhìn ra những cặp đôi muộn đang đưa nhau đi trên phố, tôi không ao ước tình yêu. Tôi chỉ ao ước có một chỗ nào đó tôi có thể chạy đến ngã vào khi mệt nhọc, giữa cái thành phố to đùng như này, giữa hàng nghìn người gặp mỗi ngày-cười nhạt-rời đi qua, không có ai ở lại, không có ai dang vòng tay như chặn ấm cứu một người chết ngập trong tuyết. Tôi là kẻ cô đơn, thừa ra giữa bao nhiêu hạnh phúc, dù viên mãn, hay chỉ là cú xao lòng nhẹ nhàng, tôi cũng không được có. Dù tôi biết, trừ tình cảm mà ba mẹ mang lại cho tôi, thì những thứ tình cảm khác, khi kết thúc đi dù thời gian ngắn, hay dài, ai cũng sẽ không mấy dễ chịu. Tôi thầm sống như loài hoa vô danh ngoài kia, không ai cần đến, cũng không cần ai nâng niu chiều chuộng, vì mấy ai lại cắt hoa dại mà chưng trong bình pha lê quý, cho nên, tình cảm là xa xỉ, là thứ mà hai mươi tuổi, tôi nên né tránh, đừng lên lao vào. Tôi sợ đau thương, tôi sợ sự lặp lại của đau thương mỗi tình đầu đang dở. Tình yêu-tôi không cần phải yêu tôi sâu sắc hơn tính mạng, hay những lời thề non hẹn biển, chỉ cần một bàn tay không bao giờ buông một bàn tay, một trái tim không bao giờ hết yêu một trái tim, một người không bao giờ đi khỏi một người, suốt đời suốt kiếp.

Tôi lướt qua Việt nhẹ nhàng khi tôi vào Coffe Green trễ hơn giờ Việt đi làm. Việt ngồi lặng để tay hờ lên phím đàn, ly trà gừng bốc khói nghi ngút nóng hổi trên nắp đàn. Tôi đứng lại, gần sát bên Việt, chỉ để chờ chị tiếp viên dọn bàn cho khách chặn đường tôi đi đến góc cuối quán, tôi đứng đợi chị, không muốn hối thúc một đôi tay đang lau vội vã cái bàn khi khách làm đổ ly

Capuchino. Chì đột ngột đứng phắt dậy khiến tôi giật mình, thụt lùi một cái, rồi hất đổ ly trà gừng chênh vênh trên nắp đàn. Tiếng ly sứ vỡ choang. Mùi trà gừng loang ra khắp phòng, tôi chết đứng nhìn những giọt trà nóng thi nhau chảy trên cây đàn vô cùng quý giá, còn Việt bị trúng vài giọt nước nóng, đứng phắt dậy khiến đôi tay đập trên phím đàn thành những âm thanh chói tai. Tôi đã chuẩn bị tinh thần để ” ăn” chửi từ Việt, nhưng không, Việt nhẹ đưa tay vào túi, lấy chiếc khăn màu trắng tươm, thấm vội những giọt nước trên đùi thấm vào vải. Anh không tỏ vẻ bức tức gì, cũng không hỏi ai đã làm đổ nước, thậm chí, vỡ cái ly anh hay dùng hằng ngày. Anh khẽ mỉm cười rồi đưa tay quờ quạng tìm lại quyển sách dựng trên cây đàn ngã xuống đất, một cách tìm khó hiểu. Tôi sững người nhìn, chì tiếp viên như hiểu tôi đang thắc mắc gì, ghé vào tai tôi, nói cực kì nhỏ, nhưng đủ để tôi chết điếng thêm một lần nữa cực kỳ lớn: ” Việt bị mù.”

” Đây là lí do anh luôn đeo kính suốt? Đây là lý do những khi anh ngồi nhìn bất động ra cửa sổ không nhúc nhích mà mình cứ ngỡ anh đang khoe mã, tạo dáng?” Tôi nhìn anh, ánh lên chút hối hận, không phải vì tôi hối hận đã làm vỡ ly, có một chút thôi, nhưng tôi hối hận nhiều vì không hiểu rõ anh, mà lại tỏ ra khinh anh vì nghĩ anh tạo dáng để chứng tỏ mình.

- Em...xin lỗi.

- Không sao đâu em. Chuyện không ai muốn. Em có phiền khi giúp anh thu lại những mảnh vỡ không? Anh sợ nó cắt trúng chân người khác.

- Dạ...

Tôi đưa tay nhặt những mảnh sứ màu xanh lá nhạt để lên chiếc khăn mà anh đưa. Anh bảo tôi lột khăn lên tay rồi bỏ mảnh vào, đừng để nó cắt vào tay. Mùi trà gừng đọng lại trên mảnh vỡ, thơm ngào ngạt. Còn anh điềm tĩnh, bắt đầu chơi piano. Một âm thanh du dương gieo vào lòng sự ăn năn quá độ cho tôi, cho những suy nghĩ mà bao nhiêu lâu qua tôi nghĩ về anh, tôi lặng lẽ đem mảnh ra thùng rác phía trước quán, rồi rời khỏi quán, không quên quay nhìn anh đang say mê chơi một bản giao hưởng trong ánh đèn màu huyền hoặc bao trùm lấy anh.

Tôi giữ lại cái khăn của anh, chẳng để làm gì, chỉ để giặt sạch trả cho anh. Hôm nay, tôi bắt đầu lục tung cả thành phố này lên, đi tìm mua một chiếc ly

sứ màu xanh nhạt như chiếc cũ của anh, cũng chẳng để làm gì, chỉ muốn để lại cho anh, cho lòng tôi bớt hối hận và ray rứt. Ngắm hết ly này đến khi khác, hàng chục cửa hàng khác nhau, tôi không tìm thấy cái nào giống ly của anh, tôi đành mua một chiếc ly, nhưng màu nâu, kích thước ngang chiếc ly anh dùng hằng ngày, gói lại rồi để ở bàn. Không biết mang làm sao đến Green, cũng không biết nói làm sao với Việt. Cuối cùng, chiếc ly cũng giống như cái khăn hay cả mấy ngày đi tìm, cũng, chẳng để làm gì.

Tôi bí mật đến Green vào chiều thứ năm trời mưa như trút nước, cánh dù và hai gấu quần, cùng đôi giày của tôi sưng nước, lấm lét đứng ngoài cửa của coffe, gọi khẽ chị tiếp viên quen:

- Chị đưa giùm em cho Việt cái này, với trả giùm em cái khăn.
- Tặng quà cho con người ta nữa kìa.
- Không phải quà gì đâu. Mà thôi, chị đưa giùm em với.
- Việt kìa, đâu làm gì đâu. Vô em đưa luôn đi. Nhờ chị, rồi nó hỏi chị trả lời sao?
- Chị đưa giùm em đi. Giờ em có chuyện, em đi gấp. Cảm ơn chị nhé!

Tui gửi vào tay chị chiếc hộp đựng ly và cái khăn được giặt sạch và tắm hương cỏ-hương tôi ưa dùng. Tôi bật vội cánh dù chạy ra ngoài xa, đập những vũng nước đọng tung toé lên. Khi đi thật xa Green rồi, tôi mới dừng lại, đứng ở dưới nhìn lên Green như một toà nhà gỗ cheo leo giữa vách núi. Có thể Việt sẽ vứt chiếc ly đi, hoặc xếp xó không dùng nó, nhưng, lòng tôi như nút thắt được mở phần nào, dễ chịu hơn nhiều rồi. Coffe Green nhuộm màu trong mưa lớn, tôi nhìn nó rất lâu rồi mới quay lưng về nhà. Có thể, một thời gian dài, tôi sẽ không đến Green. Cảnh màu chiều u ám lên xám xịt trong ngày mưa, lòng tôi như giọt ngắn giọt dài, Green là nơi nướng nấu tốt nhất cho tôi giữa cái thành phố xa lạ này, đến giờ, nó tự dưng cũng biến thành một nơi xa lạ như mọi nơi khác. Nằm lặng nhìn ra cửa sổ, trời mưa đập vào kính, gió rít qua những khe hở nhỏ âm thanh réo rắt, còn tôi cứ nằm đó, không biết là bao lâu, cứ nhìn mưa, rồi nghĩ thầm: Trên cái thành phố này, chẳng còn nơi nào để đi khi yếu lòng nữa.

Trên lầu cao của phòng học, tôi lơ đãng nghe một bài hát lạ, như gieo vào lòng những suy nghĩ lạ lùng vô thức ủa về. Tôi thềm đến Green, thềm được ngủ quên hoặc ngồi nhìn những viên đá ngổ nghĩnh tan làm màu tím của cocktail quen thuộc nhạt dần, thềm một ngum Violet quen, thềm được nghe những tiếng piano của Việt. Green là chiếc chăn ấm cứu rỗi những kẻ chết rét trong cô đơn như tôi, đôi khi, chân như một thói quen, tan học là đến coffe Green, rồi cái cảm giác khựng chân lại, chỉ đứng nhìn, không đi vô càng gieo sâu vào lòng kẻ thừa thãi của hạnh phúc như tôi một cảm giác lạnh buốt đến tâm can.

” Bình minh chỉ có một lần trong ngày, niềm vui chỉ có một lần trong đời. Không ai có thể bắt bình minh mọc lên lần thứ hai, cũng không ai níu được niềm vui đã đi qua một cách trọn vẹn. Ngày dài dành để cho hoàng hôn nhuộm sắc, lòng người để cho nỗi đau nhuộm buồn.”

Ngày mai, tôi về lại quê để nghỉ hè. Sẽ một thời gian dài không được mỗi chiều tan học đến ngắm Green được nữa. Tôi lặng im xếp hành lý vào vali thật to, cô hôm nay mua rõ nhiều đồ và hai đứa em đi học về thật sớm ngồi phụ nấu một bữa ăn thật ngon cho tôi như tiệc tiễn tôi về nhà. Mùa mưa cho nên ngày nào cũng trút nước xuống thành phố, màu trời lúc nào cũng đen tối và cái ướt át lấn áp mọi giác quan cảm giác. Mưa cứ lớn dần như nỗi lòng cứ lớn dần lên, tôi kéo sát cái chăn bông lên tận cổ vì cái lạnh bắt đầu xâm chiếm căn phòng đã đóng thật kín, tôi bật điện thoại vu vơ lướt web cho qua thời gian, tôi muốn ngủ thật sâu một giấc đến sáng, chỉ để không suy nghĩ gì, chỉ để rút ngắn thời gian hôm nay và ngày mai, chỉ để ủa vào lòng mẹ mà kể lể, có lẽ bên mẹ, bên ba, tôi sẽ quên mau những cung bậc cảm xúc bất ổn gần đây tôi trải qua.

” Hãy làm những gì bạn có thể làm trong hôm nay, đừng để ngày mai, nhìn lại, bạn chỉ có thể khê thốt lên: ” Giá như...”,sống là đừng để cơ hội vụt qua như nước chảy vào tay, trôi qua kẻ đi mất, khi ấy bạn có nắm chặt cũng chẳng còn gì ngoài cái lạnh buốt da.”

Một câu nói đập vào mắt tôi một cách tình cờ, tim đập nhanh, nó dành cho tôi sao? Một câu nói không phải lần đầu tôi thấy, nhưng chính là trong hoàn cảnh, những câu nói bỗng dưng trở thành đòn bẩy mạnh mẽ cho tâm trạng

của con người. Tôi choàng vội chiếc khăn, xỏ đôi giày chạy nhanh ra cửa, không quên ghé vào nhà bếp:

- Con đi đây chút nha cô. Tý con về ngay thôi.

Coffe Green hiện lên thân thuộc, đường lên coffe những bông hoa, từng viên sỏi tôi thuộc nằm lòng. Đã gần bảy giờ tối, Việt ngồi chinh tề trước cây đàn như mọi khi, hôm nay trời mưa lớn, quán vắng khách, chỉ có vài người khách ngồi sâu phía dưới lật nhanh tờ báo cuối ngày điểm qua vài tin tức. Tôi nhẹ chân đi ngang qua cây piano nơi Việt ngồi, nín cả thở lại rồi thở mạnh nhẹ nhõm khi yên vị trên cái ghế êm tại vị trí quen thuộc.

- Cho một ly cocktail Violet ít đá tại bàn cuối gần cửa sổ kìa!

Việt khẽ cười nhẹ. Tôi thì đang chết lặng lần nữa ngồi như dán chặt vào ghế. Tim đập tăng lên trong lồng ngực những nhịp đập mạnh mẽ đến mức tôi nghe tiếng nảy lên thành thịch. Không phải tôi gọi món, mà chính là Việt gọi giùm tôi món quen thuộc. Tại sao Việt lại biết tôi ngồi ở đây, tại sao Việt biết tôi thích cocktail Violet và cách uống ít đá, điều quan trọng hơn, là tại sao anh biết tôi đến quán dù cho một thời gian dài rồi tôi không ghé qua? Tôi nhìn chăm chăm vào Việt một cách ngạc nhiên đến lạ, còn anh, ngồi thản nhiên với nụ cười nhoẻn trên môi, nói với vào quầy pha chế lần nữa:

- Cho một phần trà gừng nóng đổ vào đây nữa.

Việt đưa tay giơ lên cái ly màu nâu của tôi tặng Việt, à không, là tôi đền cho cái ly màu xanh nhạt đã làm vỡ của anh. Chị tiếp viên khẽ rót một ly trà bốc khói vào ly, đặt trên nắp đàn như chiếc ly cũ hay đặt ở đó.

- Em qua đây một chút được không? Nhưng đừng va vào đàn, vỡ cái ly nữa đấy.

Chị tiếp viên huých vào vai tôi:

- Đi đi, người ta gọi em kìa.

- Có phải chị nói với Việt là em đến không?

- Nãy giờ em có thấy chị nói gì với Việt không? Tự nó biết em đến.

- Làm sao mà...

- Thôi, qua chỗ người ta đi, người ta gọi này giờ.

Tôi chần chừ nấn ná lại, dưới cái đẩy mạnh của chị tiếp viên, chẳng mấy chốc, tôi đứng ngay sát bên Việt, còn Việt, anh khẽ đưa nhẹ đầu như đang lắng nghe cái gì đó. Tôi kéo ghế ngồi gần, nhưng giữ một khoảng cách khá xa với chỗ anh ngồi:

- Sao em không hỏi gì anh?

- Hỏi gì ạ?

- Hỏi tại sao anh biết em đến?

- Vậy...tại sao anh biết em đến?

- Mùi hoa cỏ.

Việt cười lần nữa. Nụ cười thân thiện mà từ khi tôi biết Coffe Green đến nay, tôi chưa bao giờ thấy anh cười như vậy. Anh đưa tay như thói quen lấy ly trà màu nâu, hớp một ngụm, đưa tay tháo mắt kính và bắt đầu đàn...

Lần đầu tiên tôi thấy anh tháo kính ra để đánh đàn, đôi mắt anh giống như những đôi mắt bình thường, nhưng, chỉ là nó không còn có hồn, không có con người di chuyển linh hoạt, nó không thực hiện chức năng quan trọng của nó là giúp anh nhìn thấy, chắc có lẽ, vì anh không muốn người ta thấy và biết anh mù, cho nên, đôi kính giúp anh che đi đôi mắt ấy, cũng như một vật giúp anh giống bao người bình thường khác, giúp anh giấu sự mất mát, cũng như anh đang bao trùm một viên thuốc đắng ngắt dưới vỏ bọc đường vậy. Bản chất cũng chỉ là nỗi đau, bản chất cũng chỉ là một đôi mắt không thấy được gì, bản chất, Việt cũng không thay đổi được, bao lâu nay, anh chỉ che giấu nó lại, chôn vùi nó đi để mọi người không nhìn vào đó mà thương hại anh.

Nhưng hôm nay, anh lại tháo kính để đàn. Một bản nhạc giao hưởng tiết tấu nhanh, không còn những bản nhạc kéo dài réo rắt hắt buồn vào lòng, một bản nhạc nhanh và vui tai, một nụ cười anh nở trên môi, và tôi thấy đôi tay của anh, đôi tay lướt nhanh trên đàn như đang tô thắm sắc cho bầu trời nhạt toét

của ngày mưa vậy.

- Cảm ơn em?

- Ở...vì điều gì?

- Vì đã làm vỡ chiếc ly đó.

- Tại...tại sao ạ?

- Giờ em rảnh không? Đưa anh đi một vòng thành phố được không?

Anh ngồi sau xe đạp của tôi, hai tay vịn vào thanh sắt ngay yên sau thật chắc, tôi đạp bon bon trên phố. Cái lạnh hắt vào da mặt chúng tôi khiến cho các cơ như đóng băng lại, vậy nên, chúng tôi kiệm lời, chẳng nói với nhau điều gì. Chỉ là tôi đưa anh đi một vòng thành phố này, chỉ là anh đang ngồi sau yên tôi, chỉ là tim tôi đập nhanh hơn, không phải vì mệt, mà vì điều gì đó, chẳng biết là điều gì, mà điều đó cũng chẳng để làm gì, chỉ là một cảm xúc khó tả trong lúc này.

- Chiếc ly đó, của bạn gái cũ của anh.

- Em...xin lỗi.

- Lỗi phải gì. Anh đến lúc phải thay đổi, phải bỏ nó đi thôi. Giữ lại cũng quá lâu. Sao anh phải ngồi yên khi chị ấy đã đi khỏi đời anh lâu rồi?

- Tại vì, anh yêu chị ấy.

- Và chị ấy yêu một người con trai có thể lái xe chở chị ấy đi dạo, có thể thấy được mái tóc chị ấy rối trong gió để đưa tay vuốt cho gọn, có thể thấy chị ấy khóc thầm mà lau vội, còn anh, thì không.

-

- Cái ngày anh bị tai nạn đôi mắt mờ dần không thấy rõ gì nữa, chị ấy tặng anh cái ly đó, bảo anh hãy mang những hi vọng nhỏ nhoi bỏ vào trong đó, rồi một ngày nó đầy lên, màu xanh kia giúp cho những hoài bão thành hiện thực. Hằng ngày, anh đọng đầy thứ gọi là tình yêu cho chị ấy, thứ gọi là mong ước

vĩnh viễn ở bên chị ấy,thế rồi, chị ấy cũng đi, thế thôi, do anh chấp nhất chuyện yêu đương, chấp nhất chuyện giữa bao người, sao chị ấy chọn anh để bỏ rơi, giữa bao người, anh lại chọn chị ấy để ghi nhớ?

-

- Và giữa bao người, em lại là người làm vỡ cái ly ấy, giữa bao người, em là người tẩm mùi hoa cỏ vào chiếc khăn của anh, giữa bao người, em là cô gái rụt rè ướt mưa không dám giao tận tay chiếc ly cho anh. Giữa bao người, có lẽ em là cô gái duy nhất cho anh biết rằng, dù cho có đong đầy đến tràn yêu thương kia vào chiếc ly, cũng chỉ là điều vô nghĩa mà thôi. Chính em ngồi nhặt từng mảnh vỡ của chiếc ly ấy, vứt đi khỏi cuộc đời anh, như gỡ rối cho những nỗi lòng anh bao nhiêu lâu nay vậy. Cũng chính em, mang đến cho anh một chiếc ly khác, thơm mùi sứ còn mới, để bảo anh, mọi thứ, anh phải xếp và bắt đầu lại.

- Em...không suy nghĩ nhiều đến vậy.

- Nhiều khi, người tặng món quà không nghĩ đến, nhưng không biết rằng nó có ý nghĩa dường nào. Cảm ơn em.

Xe đạp tôi vẫn chạy, đôi chân không còn đạp đều nữa, và anh bắt đầu hát, một bài hát tôi đã nghe đâu đó, nếu như không phải anh hát, có lẽ tôi đã nhớ tên, người hát là anh, là trong hoàn cảnh này, cho nên, trái tim tôi bắt đầu tan chảy ra khiến cho đầu óc bỗng dưng không suy nghĩ gì nữa. Mà, có nhớ đi chẳng nữa, thực chất, cũng chẳng để làm gì. Bỗng dưng, tôi lại muốn tôi quên hẳn đi bài hát ấy, để tôi có thể nghĩ, đó là bài hát anh dành cho tôi, cho riêng mình tôi trên cuộc sống này.

“Ngày không em, quán vắng không vang tiếng đàn...

Ngày không em, sắc thắm hoa phai nhạt màu, nhớ em...

Em nơi chốn nào, anh miên man nỗi nhớ khôn nguôi...

Lòng anh khát khao, sẽ chia buồn vui cùng em...”

Thành phố tự dưng rực rỡ trước mắt tôi một màu sáng rực, nó không nhạt

nhoà như những lần một mình thả xuôi chân trên con đường quen thuộc nữa. Anh vẫn vu vơ hát bài hát ấy sau lưng tôi, còn tôi, tôi vẫn như đóng băng trên chiếc yên xe, ừ, do cái lẽ đời, để đến khi tôi tìm được niềm vui thật, một chiếc chăn ấm thật cứu rỗi kẻ cô đơn, và hạnh phúc bắt đầu chấp nhận kẻ thừa thãi như tôi, là ngày mai, tôi rời thành phố để về quê lại. Sẽ mấy tháng, tôi không đến Green, cũng là, không đến gặp anh được nữa.

- Mai em về quê nghỉ hè mấy tháng.

Tôi nghe Việt im lặng, anh không nói gì, anh bảo tôi đưa anh về coffe Green lại. Trên suốt đường về, anh không nói gì thêm, hỏi mấy câu ngoài lề. Tôi khẽ dịu anh lên con dốc cao của Green, anh thình lặn, đôi môi không cười, chúng tôi bước những bước thật ngắn, mong con đường này kéo dài vô tận, mong đêm nay sẽ dài thật dài, để cho những phút giây anh bên cạnh tôi được bảo toàn vĩnh viễn.

- Em...

- Dạ?

- Em về quê lâu không?

- Dạ vài tháng. Đến khi nhập học lại.

- Miễn em hứa sẽ quay lại, thì bao lâu, anh sẽ chờ em. Chờ một mùi hoa cỏ lướt qua anh nhẹ nhàng. Chờ một cô gái mỗi chiều nào cũng gọi cocktail Violet ít đá.

- Anh chờ...để làm gì?

Tự dưng, tôi lại hỏi vậ vô thức, như hớ lời, Việt thoáng buồn, một cái buồn thấy rõ ràng, rồi anh cũng cười:

- Em đang đứng đâu, trước mặt anh hay sau lưng?

- Trước mặt anh.

Việt bỗng dừng khuya chân xuống thật thấp, tôi thấy lạ trước hành động của anh, mà không, hầu như anh làm gì, tôi cũng đều thấy làm lạ cả.

- Em đo giùm anh, đầu anh ngang đầu em chưa?
- Xuống một chút nữa. Đang định đo coi em cao bao nhiêu sao? Em thấp lắm.
- Không đo em.
- Chứ để làm gì ấy?

Việt đặt lên trán tôi một cái hôn nhẹ, vừa chạm môi vào trán ngọt lịm, tôi bắt đầu thất thần, tay chân như trói chặt vào nhau, không cử động được, đến tim, còn bóp thắt lại cho tôi khó thở đến cực độ.

- Khi em quay lại, dù nắng hay mưa, anh vẫn ở coffe Green chờ một mùi hoa cỏ quen, chờ một cô gái đến làm vỡ lòng anh một lần nữa. Ly em tặng anh, đẹp lắm.

- Sao anh biết nó đẹp?
- Mắt anh không thấy chứ tim anh đâu có giống mắt.

Và anh lại bắt đầu vừa dắt tay tôi đi, vừa hát khẽ:

” Vì nếu em cần một bờ vai êm...

Nếu em cần những phút bình yên...

Anh sẽ đến, ngồi kề bên em...”

Trên chiếc xe khách về lại quê nhà, tôi nhắm nghiền mắt lại, đâu đó trong tâm trí, vẫn còn thấy hình ảnh của coffe Green cheo leo trên một đỉnh đồi đầy thông, vẫn thấy một ly cocktail Violet và những viên đá hình thú ngộ nghĩnh, đâu đó trong đầu, và trong trái tim, tôi vẫn thấy anh ngồi chơi piano nhập tâm, tai vẫn nghe những giai điệu nhanh và hạnh phúc mà anh đã đàn cho tôi nghe...

” Hoa nở vội cũng tàn. Bình minh mọc rực rỡ rồi sẽ tan. Không ai bắt được bình minh mọc thứ hai, không ai bắt hoa thắm mãi không phai, nhưng, đối với yêu thương, ta có thể giữ lại những vui buồn vào cánh lá, để ướp màu xanh mãi trên cành...”

” Ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau...”

Di Nguyễn